

læse, hvad det ærede Medlem for Stubbe-
bing udtalte om Finansudvalgets Forhand-
linger, saa behøve de ikke mere Bevis. Der-
for er jeg glad ved, at det ærede Medlem
fik Lov at sige, hvad han fortalte om Fi-
nansudvalgets Forhandlinger. Jeg antydede
i min første Tale, at det ærede Medlem fra
Bornholm (Blem) havde udtalt sig, som det
nu blev refereret af det ærede Medlem fra
Stubbebing.

Jeg er glad ved Vædringsforslaget og
noget mere glad derved end ved det, der var
stillet sidst, som jeg dog naturligvis havde
været nødt til at stemme for i Mangel af
noget bedre Besættelse, hvis jeg havde været
til Stede, men jeg er mere glad ved dette,
fordi der i dette Forslag staar, at det skal
være til Kommuner, at Pengene udlænes.
Jeg er Rigsdagsmand for mange Landmænd
og sender bedst deres Forhold. Men jeg er
ogsaa Repræsentant for en Købstad, og over-
for dens Behøvere føler jeg mig lige saa for-
pligtet; de ere jo alle Mennesker. Jeg for-
staaar derfor ikke den ganske mærkværdige
Skærlighed, som de andre fremdrage. Jeg
vil ikke bruge et saadant Udtryk som det,
det ærede Medlem brugte, at de sno og vride
sig; det var det ærede Medlems Udtryk, og
det passer særdeles godt i hans Mund; det
kan jeg godt forstaa. Jeg er altsaa særlig
glad ved den Form, hvori Vædringsfor-
slaget fremtræder i Dag, at det er til Kom-
munerne, at Pengene skulde udlænes, fordi
jeg selvfølgelig gaar ud fra, at hvis det
lykkes os at faa denne Vædring vedtagen,
saa er der ikke slaaet andet fast, end at,
naar vi siden skulle bestemme, hvem der
skal have Del i Resten, kunne Købstadkom-
munerne ogsaa faa deres Del. Thi det maa
vi ikke glemme, at det er ogsaa Kommuner
og Kommuner, der have Gæld. Naar det
ærede Medlem saa sagde — det skal være
min Slutningsbemærkning til det ærede
Medlem —, at han henstillede til Tinget og
Folket at domme om, hvad der her er pas-
seret, at det Parti, jeg tilhører, nok vilde
gavne Befolkningen ved at faa Penge, der
vilde sætte Renten ned, men saa dog gøre
alt, hvad vi kunne for at stille Vædrings-
forslag, der forhindre Loven, saa skal jeg,
som sagt, ikke komme ind paa Udvalgets For-
handling, men blot minde det ærede Medlem
om, at han, det kan han ikke nægte, gif paa

hele Udvalgets Begne hen til Finansmini-
steren og sagde: Finansudvalget mente, det
burde være 20 Mill. Det kan ikke bestrides,
at det Budskab er det ærede Medlem gaaet
med for Finansudvalget. Naar der saa
kommer Forslag om mere end 20 Mill., er
det saa at forhindre Loven, at vi fra vor Side
sige: Lad os saa slaaet fast samtidig, hvad
de overstydende Penge skulle bruges til? Det
maa jeg tillaa, at jeg for mit Vedkommende
ikke forstaaar. Naar der bliver stillet Forslag
om 5 Millioner mere, end det ærede Med-
lem har været Budbringer for, at vi skulde
have frem, tykkes det mig, at det er den na-
turligste Ting af Verden, at vi ville have
disse 5 Mill. bundne eller rettere de 7 Mill.,
som der nu er Tale om. For nogle Aar
siden saa vi, at Middelgrundstortet var pro-
jekteret til 15 Mill., men det kostede kun 9,
og hvem ved nu, om ikke de andre Penge
skulde bruges til at bringe det op til at koste
15 Mill., vi have set saa galt før; det var
saadan en passende Sum til at supplere det
med. Jeg har ikke den Tillid til Regeringen,
at jeg interesserer mig særlig for at skaffe
Penge ind i Statskassen, om hvilke vi ikke
i det hele og store vide, hvad de skulle bruges
til. Jeg mener altsaa, at naar der kommer
5 Mill. mere ind, er det ikke at forhindre
Loven at sige: Lad os saa anvende dem til
noget, som vi tro er til Gavn for hele Be-
folkningen. Naar det ærede Medlem og
hans Venner ville hjælpe os, er jeg ikke
sikker paa, at det ikke kunde lykkes os at faa
det gennemført. Men nu melde de sig fra
paa Forhaand. Naar vi ikke fuldt ud ville
gaa ind paa det, som Ministeren forlanger,
og ogsaa stemme for de Vædringer, han
stiller, er det det samme som, at vi ville for-
hindre Loven. Jeg henstiller ogsaa til Folk
— jeg tror ikke, at de ere saa dumme, at de
ikke kunne forstaa det — at overveje og læse,
hvad der her er forhandlet om denne Sag
til Dato. Jeg tror rigtig nok da, at de ville
komme til et andet Resultat end det, det
ærede Medlem siger. Som sagt, jeg stemmer
med stor Glæde for denne Vædring, særlig
i den Form, at der blot staar Kommuner,
saaledes at der ikke er noget i Vejen for,
at baade den ene og den anden Kommune
kan faa noget, dersom det kan lykkes at faa
Penge rede, hvad der er grumme liden eller
ringe Udsigt til.